

Soturit seisoivat jäähmettyneinä tuijottaen. Heidän lihaksensa jännittyivät ja sydämensä hakkasivat. Keho ja mieli valmistautuivat pakenemaan tai taistelemaan. Velho hymyili edelleen pilkallisesti ja naputteli oikean käden sormenpäillä vasemman rystysiä. Hänen kätensä oli verhottu metallisiin haarniskahanskoihin, samankaltaisiin kuin mitä Arrenilla ja Boriksella oli käsissään, ja hänen kaapuunsa oli kirjailtu sinisellä langalla maagisia symboleita. Hänen hiuksensa olivat yhtä mustat kuin hänen kaapunsa ja korppinsa. Häntään velho näytti olevan yhtä vanha kuin Arren, eli päälle kolmenkymmenen. Tosin loihtijat vahnenivat hitaammin, joten hän saattoi todellisuudessa olla jopa kaksikymmentä vuotta iäkkäämpi. Noidat olivat molemmat nuorekkaan näköisiä ja kauniita. Toisen hiukset olivat tulisen punaiset ja lainehtivat vapaina. Hän oli pukeutunut vartalonmyötäiseen vihreään tunikaan ja nahkahousuihin. Toisella noidalla oli yönsininen leninki ja violetti hupullinen viitta. Heidän ulkomuotonsa oli viehättävä mutta melko hillitty, peittäen petollisesti heidän vaarallisuutensa näennäisen harmittomaan ulkokuoreen. Meia tunsyi sydämensä sykkeen korvissaan. Näytti käyneen toteen juuri se, mitä hän oli pelännyt. Näiden kolmen olemuksesta huokuva itsevarmuus osoitti heti, etteivät he olleet mitään harrastelijatason loihtijoita. Ennen kuin kukaan muu ehti tehdä seuraavaa siirtoa, oli sinipukuinen noita nostanut pronssisen poikkihuilun huulilleen ja päästänyt ilmoille sävelen. Meia yritti tukkia korvansa, mutta oli liian myöhäistä. Hän oli jo kuullut liikaa. Loitsumusiikki alkoi vaikuttaa samantien ja hänen kätensä jäähmettyivät juuri ennen sormien ehtimistä korviin. Muutkin halvaantuivat seisaalleen patsaiksi. Musiikki jatkui ja loitsu kiristi otettaan jäykistäen uhriensa lihaksia yhä tiukemmin. Sillä ei kuitenkaan ollut mitään vaikutusta kahteen muuhun loihtijaan. Meia tiesi, että vielä toistaiseksi loitsun otteen pysyminen vaati noitaa jatkamaan soittamistaan, mutta ei menisi kauaakaan siihen, että he jäähmettyisivät pysyvästi ja vapautuisivat vain vastataialla. Oli toimittava nopeasti. Meia kurkotti syvälle sisäisiin voimiinsa. Oli turvauduttava taitoihin, jotka olivat hyvin vaativia. Hän oli jo valmiiksi uupunut, joten kyseinen ponnistus tulisi jättämään hänet jo melko heikoksi. Hän kurkotti ajatuksillaan ulospäin ja saavutti Amanan tietoisuuden. -Yritän murtaa loitsun vaikutuksen sinuun. Heti kun pystyt liikkumaan, ammu huilua soittavaa noitaa, sanoi ääni Amanan pään sisällä. Amana yllättyi. -Meia?, hän muodosti kysymyksen ajatuksissaan. -Kyllä. Valmistaudu. Kohta se tapahtuu. Amana alkoi tuntea, kuinka jokin kihelmöiva aistimus ja voiman tunne levisivät hänen kehoonsa. Sitten loitsu antoi periksi ja hänen kehonsa vapautui jäähmettyneisyydestä. Nopealla, katkeamattomalla liikkeellä Amana kiskaisi nuolen viinestä, asetti sen jänTEELE, jännitti ja laukaisi. Nuoli tömähti hämmästyneen noidan olkapäähän. Musiikki lakkasi ja huilu putosi maahan. Samalla hetkellä kun Teor vapautui loitsun vaikutuksesta, myös hän asetti nuolen jouseensa ja ampui lähes yli-inhimillisellä nopeudella ja sulavuudella. Toinen nuoli upposi noidan kylkeen. Noita kiljui kivusta ja raivosta. Kuinka oli mahdollista, että hän, mahtava Lyria, loitsumuusikoiden sukua ja suuren Kuurataikurin sisko, joutui muutaman tavallisen maallikon päihittämäksi. Sininen leninki värjäytyi verestä. Haparoiden noita otti vyöltään pienen pullon elämän eliksiiriä ja joi sen tyhjäksi. Aine pitäisi hänet hengissä. Se parantaisi haavat ja poistaisi kivun. Sitten noita lyyhistyi maahan ja menetti tajuntansa. Elar pyöritti linkoaan ja sinkosi sileän kiven päin velhoa. Tämä kuitenkin nappasi sen ilmasta kiinni ja heitti takaisin yli-inhimillisellä voimalla. Kivi iskeytyi Elarin rintakehään niin lujaa, että se upposi hänen nahkaisen rintapanssarinsa lävitse. Verta tihkui kiven ja panssarin välisestä raosta. Elar haukkoi henkeään ja lyyhistyi polvilleen. Raju yskänpuuska lennätti hänen suustaan keuhkoihin vuotanutta verta. Velho oli raivoissaan. Hänen puolisoonsa oli juuri ammuttu kaksi nuolta ja tämä makasi liikumattomana maassa. Kukaan ei satuttanut Randal Myrskyntuojan läheisiä ja selvinnyt rangaistuksetta. Nämä sääliävät maan matokset saivat tuntea hänen täyden vihansa. Velho ojensi kätensä ja ärjäisi

loitsun: "Liberta procella fulmerina!" Haarniskoiduista käsistä sinkoili salamoita. Ne nuolivat ahnaasti ilmaa ja kaikkea, mitä niiden eteen sattui. Purkausten osumakohdista leimahteli pienempiä salamoita puiden ja maan välillä, kuin kaikuja. Salammat tarttuivat Amanan ja Theorin kehoihin, saaden heidät kaatumaan kouristellen maahan. Ne myös vapauttivat verta yskivän Elarin kärsimyksistään. Haarniska antoi Borikselle suojaa, sillä salamat johtuivat sen kautta maahan. Arrenin siunatut varusteet suorastaan keräsivät kaikki salamat itseensä jättäen omistajansa vahingoittumaksi. Myös Vail oli hetken suojassa, sillä hänen miekkansa imaisi salamat itseensä, mutta sitten eräs niistä hyppäsi maan kautta ylös hänen jalkaansa pitkin. Polttava kipu porautui hänen jalkansa läpi ja lihakset koko kehossa lakkasivat tottelemasta. Vail kaatui maahan, polttavan ja sykkivän kivun täyttäessä hänen ajatuksensa. Toinen salama nuolaisi hänen kehoaan syösten hänet tiedottomuuteen. "Sugo fulmeri", Meia älähti salamoiden alettua räiskyä hänen ympärillään. Hänen salamasauvansa veti salamoita puoleensa ja vangitsi ne sisäänsä. Kun salamointi lakkasi, vain Meia, Arren, Boris ja Marach olivat pystyssä. Meia lausui salamaloitsun tähdäten uutta puhtia saaneella salamasauvallaan punatukkaista noitaa. Tämä oli kuitenkin ehtinyt aavistaa hänen aikeensa. Noita ojensi kätensä juuri ennen kuin salama leimahti Meian sauvasta. Salama osui noidan käteen ja tämä ohjasi sen mielensä voimalla kulkemaan ihon pintaa pitkin kyljen kautta jalkaan ja siitä maahan. Tämä oli ikivanha tekniikka, joka oli kehitetty jo muinaisina aikoina kun loihtijat olivat sotineet keskenään. Se minimoi vahingot, hyödyntäen salamoiden luontaista ominaisuutta kulkea sitä kautta, mistä pääsi helpoiten etenemään. Marach ja Boris olivat vetäytyneet sivummalle ja suojautuneet suuren kivenlohkareen taakse. "Miekoista ei ole hyötyä. Emme millään pääse riittävän lähelle. Sinä olet liian hidas tuossa sotisovassa ja minä olen aivan liian suojaton", Marach sanoi. Boris nyökkäsi. Lähitaisteluun varustautuneena oli auttamatta alakynnessä näin kokeneita loihtijoita vastaan. Punahiuksinen noita puri hampaitaan yhteen. Hänen kehonsa poikki kulki kämmenestä jalkaterään kirvelevä nauhamainen palovamma. Se oli kuitenkin pieni hinta siitä, että salama ei ollut vaikuttanut lainkaan muihin osiin keho. Noita oli napannut vyöllään roikkuvasta kangaspussista pienen valkolakkisen sienen ja viskasi sen päin Meiaa. Noita lausui taikasanan ja sieni räjähti ilmassa vapauttaen suuren pilven vihreää kaasua. -Ei taas!, Meia ajatteli, kun vihreä pilvi nielaisi hänet. Tajuttomuus iski nopeasti ja hän valahti maahan. Noita poimi käteensä omenan, jonka kuori oli punertavan violetti. Hän viritti myrkkymenen loitsulla ja heitti kohti isoa kivenlohkareta, jonka taakse Boris ja Marach olivat suojatuneet. Jokin tömähti maahan Boriksen lähelle. Samassa se räjähti kappaleiksi päästään ilmoille keltaisen savupilven. Boris ja Marach alkoivat yskiä ja kakoa. He nousivat ja yrittivät paeta myrkkypilvestä, mutta lyyhistyivät kumpikin maahan. Savu tukehdutti heidät. Hetken sätkittyään epätoivoisesti henkeään haukkoen kuin kaksi kalaa kuivalla maalla, he molemmat makasivat liikkumattomina tuijottaen tyhjin elottomin silmin. Arren lähestyi velhoa. Tämä sinkosi salamoita häntä kohti, mutta haarniska ja kilpi suojasivat häntä. Arren syöksähti velhoa kohti ja sivalsi miekallaan. Velho yritti torjua lyönnin hanskallaan, mutta miekka leikkasikin metallin lävitse viiltäen haavan tämän kämmeneen. Velho ärjähti kivusta ja vetäytyi kauemmas nopealla liikkeellä. Randal Myrskyntuoja oli vimmoissaan. Hän oli vihainen itselleen, koska oli antanut ylemmydentuntonsa sokaista harkintakykynsä. Hän oli olettanut, ettei ritarin miekka olisi pystynyt hänen lumottuun panssarihanskaansa. Ei olisi pitänyt aliarvioida vastustajaa, joka pystyi puolustautumaan ukkosmyrskyloitsua vastaan. Hän ei tekisi samaa virhettä enää toista kertaa. "Katsohan vielä tarkkaan mitä tein tovereillesi. He ovat jo mennyttä. Mahdat olla raivoissasi. Haluat hakata minut palasiksi, mutta pelkäätt et onnistu", velho pilkkasi Arrenia. Arrenin sisällä alkoi kiehua. Hän tiesi kyllä, että velho yritti manipuloida häntä. Manipuloivat

sanat olivat yksi yleisimmistä loihittijoiden käyttämistä tempuista. Siltikään hän ei voinut vastustaa sisällään syttyvää vihaa, joka hukutti alleen kaiken harkintakyvyn. Velho oli yksinkertaisesti liian taitava. Valkohehkuinen raivo valtasi Arrenin mielen ja hän syöksyi velhoa päin. Velho väisti hänen lyöntinsä. Tämä liikkui luonnottoman sulavasti. Velho jatkoi hänen pilkkaamistaan ja tanssahteli sulavasti aina hänen miekkansa ulottumattomiin. Tämä leikki hänen kanssaan ja yritti väsyttää häntä. Arren ei yksinkertaisesti kyennyt vastustamaan velhon pilkkaavia sanoja, jotka saivat hänet tuhlaamaan voimansa harkitsemattomaan raivonsekaiseen huitomiseen. Arren sivalsi kohti velhon päätä, mutta tämä ponnahti taaksepäin ja hänen miekkansa upposi vieressä olevaan puuhun koko terän leveydeltä. Arren yritti kiskoa miekkaa irti, mutta se oli jumissa. Sillä aikaa velho ehti lausua monimutkaisen loitsun. Sitten tämä veti ilmaa keuhkoihinsa ja puhalsi. Ilmavirta oli kuin raivokas myrskytuuli. Se heitti Arrenin kumoon ja useita metrejä taaksepäin. Pää kopsahti maahan ja hän menetti tajuntansa. Randal Myrskyntuoja virnisti kylmästi. Oli aika lähteä. Hän päästi suustaan sarjan korahduksia ja taistelun tuoksinnassa hänen olkapäältään paennut korppi palasi hänen luokseen. Randal kertoi sille, että se voisi kutsua kaikki toverinsa herkuttelemaan sankareiden lihalla. Jatkuu